

New York Timesi bestsellerite autor

DEBBIE MACOMBER

Jõulud
MAAL

A watercolor illustration of a winter landscape. In the foreground, there are snow-covered trees and bushes. In the middle ground, there are two small houses with snow on their roofs. The background is a soft, hazy landscape with more trees and a light sky. The overall style is soft and painterly.

Originaali tiitel:
Debbie Macomber
Buffalo Valley
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ruth Vestel
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2001 by Debbie Macomber
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E01437324
ISBN 978-9949-87-176-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

*Minu vanemate Ted ja Connie Adleri mälestuseks.
Mul vedas hullupööra, et olite minu vanemad.
Jään teid alati armastama.*

Esimene peatükk

Ah see siis ongi Põhja-Dakota. Grand Forksi piiri seljataha jätnud Vaughn Kyle vaatas otse ette ja kihutas mööda maanteed. Mõne kilomeetri järel sai neljast sõidureast kaks. Teed ääristasid masendavad porised lumevallid. Oli hakanud sadama värsket lund, mis pärastlõunapäikeses puhtalt ja pimestavvalgelt sädeles.

Sel aastal olid Vaughni vanemad pensionile läinud, naasnud osariiki, mille nad kunagi olid hüljanud, ja jätnud Vaughni Denveri, kus ta oli sündinud ja sirgunud. Nad olid kolinud põhja, eemale Kaljumägede majesteetlikest tippudest, Dakota igavatele tasandikele. Kas *see* siin pidi ilus olema? Võib-olla suvel, mõtles Vaughn, kui hektarite kaupa viljapõlde tuules lainetab. Aga praegu, detsembris ja südatalvel, ei näinud ta selles kohas midagi ilusat. Kõigest must asfalttee, mis kulges kilomeeter kilomeetri järel läbi üksluise, kõigis suundades laiuva tasandiku.

Teeninud seitse aastat USA relvajõudude 2. dessant-rügemendis, asukohaga Washingtonis, Fort Lewises, oli Vaughn valmis alustama uut peatükki tööelus. Tal olid armeeteenistusest vabastamise paberid ja hiljuti oli ta tööle asunud hiiglasuures jaemüügifirmas Value-X, peakorteriga Seattle'is. Value-X oli Ühendriikide üks kuulsaimaid ja edukamaid ettevõtteid. Iga päev avas firma kusa-gil Ühendriikides või Kanadas uue poe.

Vaughni tulevik oli kindlustatud, seda suuresti tänu Natalie Nicholsile. Nad olid kohtunud kahe aasta eest tänu ühistele sõpradele. Natalie oli tark, nupukas ja auahne. Value-Xis oli tema andekus kähku ära tuntud, ta oli kiiresti ametiredelil tõusnud ja enne kolmekümmendat eluaastat oli temast saanud asepresident.

Vaughni olid paelunud Natalie pühendumus ja visadus ning ta imetles naise auahnust. Ka temal oli tugev tööeetika, mis, nagu ta oli hakanud taipama, oli tänapäeva süüdimatul ja kergema vastupanu minemise ajajärgul üha haruldasem. Just Natalie oli veennud teda armeest lahkuma. Vaughn oli selleks valmis. Kolledži lõpetamise järel oli ta läinud armeesse ja kavatsenud teha sõjaväelase karjääri. Järgmise seitsme aasta jooksul oli ta tundma õppinud sõdurielu hüvesid ja puudujääke.

Vaughnil polnud midagi ettekirjutatud eluviisi vastu, aga karjääritegemise võimalused sõjaväes polnud nii head, nagu ta oli lootnud. Natalie oli talle selgeks teinud, et tal pole võimalust. Auastmetõus ja selle kiirus olid piiratud, seevastu erasektoris olid teed kõigile valla ja otsiti just temataolisi lootustandvaid töötajaid. Ta oli käinud

töövestlusel kolme värbaja juures, kes otsisid töötajaid mitmesugustele suurfirmadele, ja kõigest mõne nädala jooksul oli ta saanud kuus tööpakumist.

Esiotsa oli Vaughn arvanud, et võib tekkida huvide konflikt, kui ta võtab vastu töökoha samas firmas, kus Natalie töötab. Aga naine nii ei arvanud. Ta oli Vaughnile öelnud, et nad oleksid meeskond, ja tänu märkimisväärsele veenmisoskusele rääkinud mehele augu pähe tulla nende firmasse. Ametlikult pidi Vaughn tööd alustama uuel aastal, aga tal oli juba tööülesanne.

Value-X kavatses osta krundi Põhja-Dakotas Buffalo Valleys. Vaughn pidi sõitma vanematele Grand Forksi külla ja kuna ta niikuinii oli sealkandis, tegi Natalie talle ülesandeks Buffalo Valleyle pilk peale visata. Polnud haruldane, et kogukond osutab Value-Xi tulekule sümboolset vastupanu. Enamasti surus Value-X edukalt maha igasuguse negatiivse vastukaja meedias, kasutades läbiproovitud strateegiat, mille hulka kuulus kohalike ajalehtede ülejutamine artiklitega, mis kiitsid firma „inimlikku palet“. Pärast hiljutist avalike suhete katastroofi Montanas tahtis Natalie kõigest hingest selle kordumist vältida. Ta palus Vaughnil kontrollida Buffalo Valley „kliimat“, aga pani talle südamele, et mees ei kõssaks kellelegi, et on Value-Xi palgal, isegi mitte oma vanematele. Vaughn oli vastumeelselt nõustunud.

Vaughn oli seda teinud, sest usaldas Natalie hinnangut. Ja seepärast, et ta naist armastas. Nad olid arutanud abiellumist, aga Natalie kõhkles. Tema põhjendused abielu edasi lükata olid loogilised ja esitatud talle omasel

erapooletul viisil. Naine keeldus olemast „emotsioonide ori“, nagu ta seda nimetas, ja Vaughnile avaldas muljet tema selge nägemus oma soovidest ja selle saavutamise viisidest. Nad abielluvad, kui aeg on õige nende mõlema jaoks.

Vaughn ootas pikisilmi Natalie tutvustamist oma perekonnale. Naine pidi tulema kahekümne seitsmendal detsembril, aga Vaughn soovis, et ta korraldanuks oma ajakava nii, et nad saanuks koos reisida.

Tänaasel pakaselisel reede pärastlõunal kaks nädalat enne jõule oli Vaughn otsustanud Buffalo Valleys ära käia. Tänu Hassie Knightile polnud tal vaja leiutada ettekäänat sinna sõitmiseks. Hassie oli tema nimekaimu ema. Kolm aastat enne Vaughni sündi oli Hassie kaotanud Vietnami sõjas oma ainsa poja – Vaughni vanemate lähedase sõbra. Igal Vaughni sünnipäeval kuni tema kahekümne ühe aastaseks saamiseni oli Hassie saatnud talle kahekümne viie dollarilise riigiobligatsiooni.

Kogu selle aja jooksul polnud Vaughn kordagi Hassiega kohtunud. Esimesest klassist saati oli ta saatnud Hassiele iga kingituse järel tänukirjakese. Sellega nende suhe ka piirdus, aga Vaughn oli siiani Hassiele uhke – ja tänulik. Just Hassie pani aluse tema säästudele. Noore täiskasvanuna oli Vaughn obligatsioonid rahaks teinud, ostnud aktsiaid ja aastate jooksul oli tema hoiuarvele kogunenud kenake summa.

Tund pärast Grand Forksist lahkumist vähendas Vaughn kiirust, olles kindel, et kui ta silma pilgutab, sõidab ta Buffalo Valley teetsast mööda. Value-X paneb

selle koha maakaardile. See oli üks neist eelistest, mida firma väikelinnadele pakkus. Vaughn ei teadnud, mis ärid Buffalo Valleys on. Loomulikult teadis ta Knighti apteegist, sest see kuulus Hassiele. Ilmselt on linn küllalt suur, et seal oleks kohalik kalmistu: eelmisel aastal oli Hassie saatnud talle foto oma poja hauast.

Buffalo Valley asus otse kiirtee kõrval. Mahasõit puudus, tuli lihtsalt kiirteelt ära pöörata. Vaughn aeglustas ja pööras paremale teeviida osutatud suunas. Auto mõirgas, kui rehvid tabasid külmunud kruusa. Ta sõitis vähemasti kolmkümmend meetrit, enne kui asfalteet jätkus.

Vaughn sõitis mööda üksikutest majadest, läbis kurvi ja avastas oma üllatuseks, et Buffalo Valley peatänavat ääristasid mõlemal pool ärid. Siin oli isegi midagi hotellitaolist, selle nimi oli Buffalo Bobi Kolmik. Tellistest suur pangahoone tundus olevat uus ja üpris kallis. See oli jahmatav. Vaughn ei teadnud, mida ta oli oodanud, aga kaugeltki mitte midagi niisugust. Buffalo Valley oli pärislinn, mitte kobar lagunevaid maju ja plankudega kinni löödud uste-akendega ärisid nagu paljudes preerialinnakestes, millest vanemad olid talle rääkinud.

Järgmisena paelus Vaughni tähelepanu Hassie apteek. See oli omapäraselt vanamoodne, suurte akende ja valgete tähtedega sildiga. Aknaid ääristasid punaroheliselt vilkuvad lambikesed. KNIGHTI APTEEGI all oli väiksemate tähtedega limonaadireklaam. Pärast lapsepõlve polnud Vaughn saanud maitsta kohapeal valmistatud pärislimonaadi.

Ta parkis rendiauto, väljus, jäi kõnniteele seisma ja vaatas ringi. Buffalo Valley oli üpris korraliku suurusega linn, jõuluehtes ja piduliku väljapanekuga peaaegu kõigil akendel. Ta nägi eemal linnaparki ja üle tänava Buffalo Valley Lapiteki maju, mis hõivasid suurema osa kahest kõrvaltänavavahest. Talle meenus, et failis, mille Natalie oli talle saatnud, oli poe kohta käiv artikkel.

Külm näpistas Vaughni nägu ja tema ümber keerles lumi. Ta ei tahtnud siin seistes külmakahjustustega riskida ja läks apteeki. Kelluke ukse kohal tilises ja kohe ter-
vitas meest soojapahvak, mis peletas külmatunde luudest.

„Kas ma saan teid millegagi aidata?“ Vaughn ei näinud rääkijat, aga hää l kõlas noorena, nii et see ei saanud Hassie olla. Naine või piiga, kes ta ka oli, seisis müügi-
saali tagaosas poodiumil asuva leti taga.

„Ma otsin Hassie Knighti,“ hüüdis Vaughn ja jalutas mööda kitsast riulivahet edasi. Nähtavasti müüdi aptee-
gis kõike: kosmeetikatooteid, õnnitluskaarte, käsimüügi-
ravimeid, gurmeešokolaadi, hambapastat ja pabertasku-
rätikuid – kõike, mida inimesel võib vaja minna.

„Vabandust, aga Hassie on täna kogu päeva ära. Ehk saan mina teid aidata?“

Vaughn arvas, et kuigi see olu kenas, pole tal ilm-
tingimata vaja Hassiega kohtuda.

„Mina olen Carrie Hendrickson.“ Vaughni ette ilmus valges kitlis habras blondiin, käsi õieli. „Olen intern ja
töötan Hassie juures.“

„Vaughn Kyle,“ sõnas Vaughn ja sirutas samuti käe. Talle meeldis, et Carrie vaatas talle silma. Naise ilme oli

veidi valvas, aga Vaughn oli selleks valmistunud. Natalie oli maininud Põhja-Dakota elanike suhtumist võõras-tesse – ettevaatlikkust, mis varieerus kergest kahtlustami- sest otsese vaenulikkuseni. See oli üks neist põhjustest, miks Natalie muretses siia poe loomise pärast.

„Me pole kunagi ametlikult kohtunud, aga Hassie tun- neb mind,“ lisas Vaughn rahustavalt. „Mulle pandi tema poja järgi nimi.“

„Sina oled *see* Vaughn Kyle?“ küsis Carrie, seekord ela- valt. „Kas Hassie teadis, et sa tuled, ja see läks tal mee- lest? Ma ei kujuta ette, kuidas ta sai selle unustada.“

„Ei, ei, mitte midagi niisugust. Juhtusin kõigest siinkandis olema ja arvasin, et astun läbi ja tutvustan ennast.“

Carrie kahtlustav ilme kadus ja asendus laia sõbraliku naeratusega. „Mul on hea meel, et ma sinuga kohtusin. Hassie rõõmustab.“ Carrie viipas leti poole. „Kas võin sulle midagi pakkuda? Kohvi? Karastusjooki?“

„Õigupoolest poleks mul midagi vana hea limonaadi vastu.“

„See on Hassie rida, aga ma annan endast parima.“

„Ära selle pärast muretse.“ Aga Vaughn mõtles ringi ja otsustas juua midagi sooja. „Ma võtan kohvi.“

Carrie juhatas Vaughni jooginurka. Mees istus polster- datud baaripukile, naine läks teisele poole letti.

„Kas sa tead, millal Hassie tagasi tuleb?“ küsis Vaughn.

„Kella kuue paiku,“ ütles Carrie, võttis klaaskannu ja valas kruusi kohvi. „Kas jätan sulle koore jaoks ruumi?“ küsis ta.

Vastuseks raputas Vaughn põgusalt pead. Carrie valas ühtlase nirena kruusi lahjat kohvi, kuni see sai pilgeni täis.

Uks avanes, kelluke tilises ja apteeki astus musta nahkpintsakuga naine. Ta oli mähkinud kaela ümber kolm salli ja need varjasid peaaegu kogu näo.